

служници, които го следят на всяка стъпка. На няколко пъти се е мъчил да бяга, но го връщали.

— По суша ли се мъчи да бягаш? — мигна рибарчето и изгледа доверително Орфейа.

— А как инък?

— С лодка! — пошепна с пламнали очи рибарчето и посочи с ръка назад, дето блестяха ясно-сините води на морето.

Сърцето на Орфей се разтупа. Наистина, колко лесно и бързо би се измъкнал от този затвор с една малка лодка. И той тутакси се пренесе навън, по морето, в малка рибарска платноходка, свободен, волен, загубен сред морската шир. Кому ще хрумне да го гони? Пък и да го гони, къде ще го настигне? А това момче му изглеждаше здраво и опитно. И най-важното — честно.

— Виж, — рече замечтано Орфей, — за това не бях мислил. А колко лесно ще стане с една лодка!

Рибарчето се усмихна снизходително.

— Не, не толкова лесно, — рече то. — Но по-лесно е по водата отколкото по сушата, дето могат да те гонят с кон...

На прощаване момчето стисна ръката на Орфейа: — Аз се казвам Кир. Да дойда ли пак?

— Идвай всеки ден. Идвай когато искаш. Утре ще те чакам. Нали, Кир?... Мене ме пазят от сушата. По море никой не ме пази.

Едва когато Кир влезе в лодката и грабна лопатите, Орфей се досети за нещо и се наведе над него:

— Ти, сигурно, като дремеш по цял ден тук, не ловиш много риба, а?

— Стига ми и тая която ловя, — отговори твърдо, с достойнство Кир.

— Майка ти работи ли нещо?